

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Emma. Et romantisk Eventyri fem Sange

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 200. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893711485360/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Og i sin Glædes Ruus at glemme
Hvert Suk, det før i Smerte drog —
Til denne Himmels underlige,
Ufattelige, søde Fryd,
For hvilken alle Glæder vige,
Har ingen Harpes Strænge Lyd.

Natur! din Helligdom forlanger,
Som Isis, Taushed af sin Ven;
Til Lelke med den usle Sanger,
Som vover at afløre den!

Credit Sang.

Du dobbelt skien, fordi din Jld
Sig gennem Sarnets Merke maler!
Som, naar bag Skyen Solen daler
Ei længer blinderde, men mild;
O! kiemp dig gennem Natten hid,
Kom gennem mange mørke Dage
Med al din Saltghed tilbage,
Min Barndoms Himmels suunde Tid!
O! bortjag af mit knuste Bryst
Den Kunner, som dit Tab mig lærte;
Og fyld mit glædetomme Hierte
Med — blot med Mindet af din Lyt!
At Tanke om en andens Fryd,
Fryd, som mit Hierte selv ei smager,
Skal ei forvandle Glædens Lyd
Til Sorgs fiedsommelige Klager!

En ny Natur, en anden Jord,
 Et fremmet Liv, en dobbelt Evne
 Til Gud at kende dobbelt stor,
 Og Følelser, som Ord ei nævne —
 Et Nok, et Alt, som ingen veed,
 Som Skkende kan eene fatte,
 Udfolded alle sine Statte
 for Eginhart i — Kærlighed.

Ved Emmas Arm, ved Emmas Side,
 Meer straalende han Solen faae
 Bag gyldne Purpurfye nedglide
 Paa Himlens dobbelt skønne Blaa:
 Ved hendes Bryst, ved hendes Fodder,
 Var Blomsterleiet dobbelt blødt,
 Var mere Eye ved Egens Rødder,
 Slog Egens Sanger mere sødt;
 Og ved et Blik af hendes Døie,
 Og ved et Tryk af hendes Haand
 Med dobbelt siffer Flugt hans Aand
 Sig hæved henrykt til den høie.
 Den Bæk, hvort hun spejlede sig,
 Blev renere ved hendes Blifke;
 Den Torn, som kyste hendes Flig,
 Om end den staf ham, saared iffe;
 De Røser, som paa hendes Bryst
 Omplantedes, blev dobbelt røde,
 Da først de blomstred ham til Lyft,
 Naar der de, qvælt i Dølyst, døde.
 Hvor han opholdt sig, hun var med,
 Og hvor hun gik, han fulgte hende —
 Kun svagt adskiller Tid og Sted
 To, som i lige Flammer brænde —
 Der Jord dem var en Himmel lig,
 Elystum fra Syd til Norden;